

Ο ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΣ ΟΥΔΕΤΕΡΟΣ

Γράφει ο Ιωάννης Μ. Ασλανίδης

Πάλι θα επανέλθουμε στο αιώνιο πρόβλημά μας, σε σχέση με την αντίστοιχη, του Ελληνικού Έθνους, Τουρκίας.

Εάν τα Ελληνικά πολιτικά κόμματα είχαν την ευαισθησία να κάνουν αντικειμενική αυτοκριτική για το έργο τους στον τομέα της εθνικής πολιτικής και των εθνικών θεμάτων της πατρίδος μας, τα τελευταία 20 – 30 χρόνια, θα διαπιστώσουν μόνο αρνητική προσφορά. **Τα εθνικά θέματα έπρεπε να αντιμετωπίζονται από κοινού από όλα τα κόμματα, ως μια Δύναμη, η δύναμη του Ελληνικού Έθνους. Τα κόμματα στην εξουσία αλλάζουν, έτσι επιβάλλει η Δημοκρατία, η εθνική όμως πολιτική της χώρας μας πρέπει να είναι σταθερή, αταλάντευτη και αμετάκλητη.**

Αυτό όμως για να επιτευχθεί σήμερα απαιτούνται:

- Μακροχρόνιος σχεδιασμός, σύμπνοια, ισχυρή οικονομία και ισχυρές Ένοπλες Δυνάμεις.
- Πετυχημένη και διαρκής εθνική εξωτερική πολιτική με οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα στην εξουσία και όχι σπασμωδικές και συναισθηματικές αντιδράσεις.

Τι πετύχαμε από τα παραπάνω, αφήεται στην αντικειμενική αυτοκριτική των πολιτικών της πατρίδας μας. Εμείς λέμε, απλές ανούσιες ευκαιριακές κορώνες, άκρατος λαϊκισμός και τίποτε άλλο.

Τι να πρωτοαναφέρει κανείς, όλοι οι Έλληνες βλέπουμε τα χάγια των πανεπιστημίων μας, ότι αυτά θέλουν Δημοκρατία και ανασυγκρότηση, για ορθή λειτουργία, κάποιοι πολιτικοί και δυστυχώς και εκπαιδευτικοί είναι ευχαριστημένοι από την έτσι λειτουργία τους. **Μία σοβαρή συζήτηση επί του θέματος αυτού με δικαιολογητικές σκέψεις δεν μπορεί να γίνει στη Βουλή;**

Όπως! Εύκολα εμείς οι Έλληνες κατακρίνουμε, μπορείτε να φανταστείτε, στην Ελληνική Πολιτική νοοτροπία, να βγει κάποια στιγμή η αντιπολίτευση σε αυτή την κυβέρνηση, που τόσα αντιμετωπίζει, να την συγχαρεί με δικαιολογητικές σκέψεις για κάποια απόφαση: Εγώ! Προσωπικά πιστεύω, ότι αυτό θα είναι ένα σοβαρό επίτευγμα, στην ορθολογιστική λειτουργία της πολιτικής μας και μπορεί πλέον να δώσει οντότητα στην πολιτική Εξουσία. **Και! Γιατί όχι! Δεν είναι δυνατόν πάντα για την αντιπολίτευση ό,τι κάνει η Κυβέρνηση να είναι λάθος.**

Ας ρίξουμε μια ματιά στην γείτονα Τουρκία, που διατηρεί την εξωτερική πολιτική των Φαναριωτών, προσαρμοσμένη όμως στην τουρκική, βάρβαρη και εγκληματική νοοτροπία της.

Επέτυχε, εκεί που καταδικάστηκε από τον Ο.Η.Ε και από την παγκόσμια κοινότητα για την παράνομη επίθεση κατάληψη και πράξεις ωμοτήτων εις βάρος άλλου κυρίαρχου κράτους (ΚΥΠΡΟΣ), σήμερα να μην έχει εφαρμοσθεί κανένα καταδικαστικό ψήφισμα εις βάρος της και ακόμη έχει σχεδόν την υποστήριξη των κυριότερων κρατών και ν' αλλάξει την εικόνα, **ώστε από αιώνων γενοκτόνος θύτης, να παρουσιάζει εαυτόν ως θύμα.**

Κατέχει παράνομα μέρος του κυπριακού κράτους, υπό τας ευλογίας του Ο.Η.Ε και της Ε.Ε και διατηρεί κατοχικά στρατεύματα στην Κύπρο. Επικαλούμενη την ανάγκη προστασίας των Τουρκοκυπρίων, σε μια εποχή που είναι παγκοσμίως γνωστό ότι δεν απειλείται η ασφάλεια της τουρκοκυπριακής κοινότητας και μάλιστα όταν η Κύπρος είναι πλέον μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Αποτελεί άλλη μια μεγάλη επιτυχία και δείγμα της κατακόρυφης αύξησης του κύρους και της επιρροής της Τουρκίας στο Ευρωπαϊκό γίγνεσθαι, αφού επέτυχε απόφαση για άνευ όρων έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Ε.Ε και μάλιστα εκ θέσεως ισχύος, αδιαφορώντας για τις θέσεις των ευρωπαϊκών κρατών επί του θέματος.

Τελευταία διάβασα ότι το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα αποφάσισε να δεχθεί ομόφωνα στους κόλπους του το Ισλαμικό Τουρκικό κόμμα – Δημοκρατίας και Ανάπτυξης του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Δηλαδή ένα αμιγώς Ισλαμικό κόμμα, εντάσσεται στο πιο εξ ορισμού Χριστιανικό πολιτικό κόμμα της Ευρώπης. Αξίζει επίσης εδώ να σημειωθεί ότι οι Τούρκοι Ισλαμιστές απέρριψαν τον όρο «Ισλαμοδημοκράτες» και προτίμησαν να αυτοπροσδιοριστούν ως «συντηρητικοί» διότι λένε αυτοί τιμούν τις παραδόσεις, την οικογένεια και τις ηθικές αξίες.

Και πολλές άλλες επιτυχίες που είναι γνωστές δυστυχώς στο Πανελλήνιο.

Αυτή λέγεται επιτυχημένη εξωτερική πολιτική. Εμείς όμως εδώ, ασχολούμεθα με το να κατηγορεί ο ένας τον άλλο, με το να επιρρίπτουμε ευθύνες στους άλλους, με μια πολιτική στείρα, ανούσια, χαμηλού επιπέδου και άκαρπη.

Κάποτε μπορούσε να συγκριθεί η Τουρκία με την Ελλάδα; Ασφαλώς όχι, σήμερα όλα άλλαξαν. Ο «Επιτήδειος Ουδέτερος» πολλά επέτυχε και μάλιστα εις βάρος μας.

Καθ' όλη την διάρκεια του Β Παγκοσμίου Πολέμου, όπως αναφέρει στο βιβλίο του «Ο Επιτήδειος Ουδέτερος» ο Frank G. Weber, η Τουρκία, ένας μη εμπόλεμος αλλά όχι απλός θεατής, κρατούσε τον δικό του τρόπο συμμαχίας, για όποιον έδινε υψηλότερο τίμημα.

Αν και δεσμευμένη με την Βρετανία και την Γαλλία από τον Οκτώβριο του 1939, με μια Συνθήκη Αμοιβαίας Βοηθείας με την Γερμανία του Χίτλερ, επανειλημμένα παρέβη την υπόσχεσή της κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου

Πολέμου προς αυτές τις δυο χώρες. Όταν το 1942 άρχισε να φαίνεται πλέον η ήττα του φασισμού, τότε κήρυξε τον πόλεμο εναντίον αυτής.

Βέβαια καθ' όλη την διάρκεια του Β' Π.Π, η Τουρκική διπλωματία επέτυχε να διατηρήσει ακέραια τα εδάφη της και άθικτη την Κεμαλική κληρονομιά της, με όλα τα μέτρα, εκτός εκείνων της εντιμότητας και της ηθικής ακεραιότητας. Ακόμη, όταν εισέβαλαν οι Τούρκοι στην Κύπρο, απεκάλυψαν ότι δεν έμειναν ικανοποιημένοι από τα κέρδη που τους είχε αποφέρει η τότε Διπλωματία.

Τις ημέρες αυτές Τουρκικό κανάλι παρουσίασε χάρτη με την Τουρκία του μέλλοντος, που περιλαμβάνει την Ελλάδα, ρωσικά εδάφη, Συρία, Αίγυπτο, Λιβύη κ.λπ.

Παρ' όλα αυτά υπάρχουν κράτη στην Ευρώπη που την υποστηρίζουν. Έτσι! Γίνεται όταν δεν υπάρχουν ηγέτες και η εξουσία γίνεται έρμαιο του κεφαλαίου και των συμφερόντων των.

Αυτοί είναι οι Τούρκοι. Εθνικιστές για τον τόπο τους και ύπουλοι και βάρβαροι με τους απέναντί τους. Έτσι σε ένα έχουν συνέπεια, στο μακροχρόνιο στόχο τους με οποιονδήποτε τρόπο.

Είμαστε σε μια περίοδο πολύ επικίνδυνη, που κανείς δεν ελέγχει. Πρέπει να σταθούμε όρθιοι, είναι θέμα των πολιτικών κομμάτων και πειθαρχίας του Ελληνικού Λαού.

Αλίμονο εάν οι επερχόμενες γενεές των πολιτικών και του λαού μας, γίνουν παραλήπτες, χωρίς την Εθνική και Ιστορική μνήμη της πατρίδας μας και προ παντός παραιτημένοι, από την κριτική νοημοσύνη των.

Ιωάννης Μ. Ασλανίδης

Αντιστράτηγος ε.α

Επίτιμος Δκτής της Σ.Σ.Ε